

életnek kivételes, vagy ünnepi alkalmaikor, hanem mindenhol és mindenkor. Ismerjenek fel minket is, minden élethelyzetben, mint Pétert, mint a többi tanítványokat, hogy mi is Jézushoz tartozunk, az Ő tanítványai vagyunk. Váljanak felismerhetővé hovatartozásunk jegyei mindenki számára, mind szavainkból, mind cselekedeteinkből, egész életünk-ből. Legyen világosan érthető mindenki számára, hogy mi életreszólóan Jézus hatása alá kerültünk: jó testvérekként élünk, jót akarunk: egymásnak megbocsátunk; hitben és reményben élünk és mindennekfelett szeretünk. Így rajzolódik ki rajtunk — és válik felismerhetővé hovatartozásunk jegyeként — a jézusi ember képe.

A görög bölcsről, Platonról olvasom, hogy: „Bába akart lenni az új ember születésénél.“ Ez a fennállásának századik évfordulójára ünnep-lőbe öltöztetett, szép templom\*, benne szolgáló, evangéliumot hirdető és úrvacsorát osztó lelkészei révén: ugyancsak ezt munkálja. „Bábája“, világra segítője akar lenni az új embernek, aki Jézushoz tartozik. Világra-segítője benned, bennem, mindnyájunkban, akik ez ünnepi alkalommal is körülvesszük az emlékezés asztalát, hogy áhítatos lélekkel figyelme-zünk örökszép üzenetére, hívására, s aztán útravalóként magunkhoz ve-gyünk áldott táplálékát, a kenyeret és bort. Közben pedig személy sze-rint minket keres és szólít meg ez a csöndes kérdés: Testvérem, te Kihez tartozol? Ekkor majd válaszoljunk szívünk szavával, mint minden idők igaz tanítványai: Uram, kihez is mehetnék? Nálad van az örökéletnek beszéde. Így hát: kenyér és bor, test és vér egységében, testestől-lelkes-től Tied vagyok, Hozzád tartozom. Életünk maga legyen erről a legszen-tebb vallomás. Amen.

## SZABÓ DEZSŐ

### HÚSVÉTHOZ VEZETŐ ÚTON

Lk 19,39—42

Húsvéthoz vezető út áldott időszaka a nagybőjt. E napokban foko-zottabban mint máskor Jézussal vagyunk. Tanítványaiként követjük, kísérfük, hallgatjuk szavát. Vele vagyunk a hosszú úton Jeruzsálem felé. Minden szó, minden esemény különleges jelentőséget nyer.

A mai vasárnap evangéliumi történetéből két mozzanatot emelünk ki. Az első, hogy tanítványait szavuk, bizonyoságtételük elhallgattatására szólítják fel. A második, hogy meglátva a várost könnyekre fakad, „sír azon“, síratja nem a múltat, hanem a jövőt.

A hallgatást kérő, parancsoló felszólításra, a kísértőt elutasító hittel, az örök reménység bizonyosságával válaszol: „mondom néktek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.“ Úgy miként Jákób Béthelben

\* Homoródszentmárton

emelt oszlopa Isten örök jelenlétét, irgalmát, gondviselését hirdeti, vagy a siratófal Salamon templomának dicsőségét, nagyságát. A városért való sírás a hiába való munkának, a tehetetlenségnek, a pillanatnyi csüggedésnek megnyilatkozása. Még visszacseng a tanítványok lelkében szava: „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hánvszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá: és te nem akartad. Imé, pusztán hagyatik nektek a ti házatok.“ (Mt 23, 37 — 38).

Évről-évre életünk folyamán itt kerülünk oly közel Jézushoz, emberi megértéssel, miként Ő kerül közel hozzánk a Getsemáné kerti gyöt-rődésben, vagy a golgotai kereszt kínszenvedésében.

Évről évre elindulunk, megyünk húsvét felé. Igaz az ünnepe is ön hoz-zánk Készülünk imádsággal, bójttal, önvizsgálattal. Készülünk életet váró hittel, múlt, jelen, jövőbe nézéssel, az evangélium világának meg-újuló, életet adó reménvével. Mivel tudjuk a halál felett diadalmaskodó élet ünnepe jön. Jelenből a múltba nézünk és végig folyik arcunkon a könny, mert nem tudtuk meglátni, megvalósítani azt, ami a békesség-ünkre való.

Ránk szóltak, tanácsolták, hogy hallgassunk, s hallgattunk. Gyönöék voltunk, megalkuvók, sokszor reményt vesztett csüggedők. Elengedtük Isten kezét, el-el felejtettük, hogyha mi bűnös ember létünkre szeretiük gyermekeinket, mennivel inkább szeret Ő minket. Hallgattunk, pedig szemünk láttára tűntek el, semmisültek meg beszédre váró köveink. Csak egyetlen kösziklánk maradt, egy örök igazságunk, a lélek titkos kamrá-ába zárt vallásos hitünk, Isten, a mi gvőzhetetlen várunk.

Es sírtunk, sírunk nyíltan vagy titokban, mert minden igazságunk mellett meghazudtolnak, minden jóratörekvő szándékunk süket fülekre talál s a tehetetlenség konok falán zúzzuk véresre fejünk. A félelem könnyei ezek s az aggodalomé — miként Jézus, ki a várost nézte s látta annak sorsát, mi gyermekeinket, a holnapot, a jövődőt nézzük, azért sírunk.

Személy szerint hozzám, hozzád szól Jézus ma: Lássuk meg, ami békességünkre való, ami rejtve volt szemeink elől. Békességünk, boldog-ságunk, üdvösségünk útja:

*A beszéd.* Keressük és mondjuk ki mindenkor, mindenben az igaz-ságot. Csak ez biztosíthatja szabadságunk. Igazság csak egy van s ez Is-tentől adatott. Ne rejsük véka alá a gyertya lángját, ne hagyjuk kialud-ni a tüzet, beszéljünk halkán vagy hangosan, alkalmas vagy alkalmat-lan időben. Az igazság nem korok és emberek véleménye, alkotása, ha-nem Istentől származó valóság, amit kívágni, összetörni, eltüntetni, meg-semmisíteni nem lehet.

*A hűség.* Ragaszkodni tántoríthatatlanul értékeinkhez, Istentől ka-pott, őseinktől örökölt hitünkhöz. Jézus tanításához. Minden gondolat-ban, tettben az egyetlen törvényhez, a szeretethez. Szeressük Istent tel-jes szívből, lélekből, elméből, erőből. Szeressük az embert, a felebarátot mint önmagunk. Ebből fakadóan szeressük az anyai szót, mellyel beszél-ni tudunk, a földet, amelyen bölcsőnk ringott, s mely egykor hantjával eltakar, a világot melyben élünk s megvalósítani kell küldetésünk, a né-peket, azok szívében másként megnyilatkozó vallásokat, hiteket, szeres-sük az egységet, hisz mind egy Atyának vagyunk gyermekei.

Múltbanézó bűnbánattal, jövőbe tekintő reménységgel lelkünkben végzett nagytakarítással készülünk, várjuk, fogadjuk Jézust, s mi töröljük le szeméről sírása könnycseppjét azzal, hogy megnyitak a mi szemünk, megláttuk, megtaláltuk a békesség útját, azon járunk, hogy virágot fakaszt, gyümölcsöt terem bennünk és általunk áldozata. Ámen.

## BIBLIAI FOGALMAK

### ANYA — APA

- 2Móz 20,12 Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked!
- Péld 19,26 Szégyellni való és gyalázatos az a fiú, aki bántalmazza apját vagy elkergeti anyját.
- Péld 20,20 Aki apját vagy anyját átkozza, annak mécsese a legnagyobb sötétben alszik ki.
- Péld 28,24 Aki meglopja apját és anyját, és az gondolja hogy az nem bűn, cimbora az a gonosztevővel.
- Péld 31,10. Derék asszonyt kicsoda találhat? Értéke sokkal drágább az 27,28a igazgyöngynél. Úgyel házanépe dolgaira, nem kenyere a semmittevés. Fölkelnek előtte fiai, és boldognak mondják.
- Péld 1,8 Hallgass, fiam, apád intésére, és ne hagyd el anyád tanítását.
- Ezs 49,15 Megfelelkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? ... én nem feledkezem meg rólad!
- Ezs 66,13 Ahogyan az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket.
- Mt 10,37 Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám.
- Mt 12,50 Mert, aki teljesíti az én mennyei Atyám akaratát, az az én testvérem és az én anyám.
- Jn 19,27 Ezután így szólt a tanítványhoz: Ime, a te anyád!

### GYERMEK

- Zsolt 127,3 Bizony az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméhi gyümölcse jutalom.
- 1Sám 1,27 Ezért a gyermekért imádkoztam, és az Úr teljesítette kérésemet, amit kértem tőle.